

Aptal Olana İkinci Mektup

– Fırat özağ · 23 Eylül 2019

Günümüz dünyası öyle bir hal aldı ki, artık nefes almak yaşamının tek kanıtı sayılıyor. Nedir yaşamak diye sorgulayan, düşünen kimse kalmadı.. Herkes huzurlu gözetleme kulelerinde İnternet denilen sanal gözlüklerle suni hayatını yaşar oldu. Bu suni dünyada en vazgeçilmez olgu kuşkusuz maddecilik.. Eşyalar, üyelik kartları hatta yenilen yemeğin liste fiyatı bile ait olduğunuz cemiyetin yokluğunda varlığınız oluyor. Onun için bu dünyada yaşayan insanlar keskin bir çizgiyle ayrılıyor. Birinci grup yığınlar halinde yaşayan ve bir aidiyet hissi ile varolabilen ama varlıklarından kendilerinin bile haberi olmayan nefes alanlar.. Onların yaşam algısı nefes almak, bir yerlere gitmek ve olmazsa olmaz rakı kadehi ile poz vermek.. Bu zümre oldukça demokrat kimliğine sokulup, yaşadığı kimlik bunalımını ben oraya ait değilim dediği arkadaşlık ortamıyla pekiştiriyor ve aslında ben okuyan bireyim havası yaratabilmek için popüler kültürün tüm alt kimlik erozyonunu taşıyan kitapları koleksiyon yapıyor.. Popüler kültürün varlığına sebep bu kitle, estetik ve tüm cerrahi operasyonlarla yaşadığı kimlik bunalımını ilerleyen yıllarda daha da gizliyor. Ne zaman bir varlık sorgulaması yapsalar kendilerini bir alışveriş merkezinde sözde varlık olarak geçiştiriyor ve yine sözde ben buradayım derneği ziyaretiyle popülist bir cafede içki alemiyle yeniliyorlar olmayan varlıklarını.. Bununla beraber bu zümrenin değer, Sevgi gibi kavramları metalaştırmada kullandığı yöntem fabrikasyona dayandığından hız konusunda sınır tanımıyorlar... Onların yaşam kurgusunda en korkulan ölümzaten yaşamayı anlamayanın ölümden korkması son derece normal... Hayatı böyle algılayan beyinler elbette ölümü de algılayamaz ve bu amaçsız uykularının son bulması onları korkutur. Gelelim diğer gruba, nefes almaktan ibaret saymayanlara, onlarda azınlık bir çevrede çok sorgulama ve okuma yoluyla günümüz dünyasında karmaşadalar.. Mutluluk kavramını maddeci görmeyen bu kesim, zavallı maddeci çoğunluğun hep gülümseyen beyinden yoksun hali karşısında bazen form değişse bile eninde sonunda özünü hatırlıyor. Hata yapsa bile doğruya gidiyor. Karakterden yoksun vr bu kavramı bilmeyen zihinlere karşı kendi değerini koruyabilir olmayı öğreniyor.. Bu iki zıtlığın beraber yaşamında azınlık olan grup şaşırca bile, düşünme yetisini bildiğinden, kendi özüne dönüyor.. Bu kapsamda nefes alan yığınlar içinde kendini bilgili sayan zümre, elitizasyonunu fanuslarının içinde bir sirk ile örtmeye çalışmakta ve kendini diğer aptallardan ayrı görebilmektedir. Bunun için çeşitli argümanları vardır. Dernekler, kitaplar hatta daha ileri gidip bu sözde yanılısama görüntüsü için belgeseller ve popülizm dışı aktiviteler bile olabilir... Bunların hepsinin sonunda hava karardığında onları yine ilk rastladığınız yerde popülist bir pubda içki alanında ve sahte dostluklarla görebilirsiniz.. Şımarık, saygısız ve mesnetsizlikle büyümüş ve hiçbir değeri olmayan bu yığınlar için tek korku ölümdür. Çünkü bu zavallı ve bilinçsiz hayat bilinçlerinde can bulmamışken bedenen yok olmak korkutur onları... Hep dillerinde ' yapacağım mutlaka ileride' sözleri, gözlerinde anlamsız bakış ve çevrelerinde sayısız zevzek ile hayatın öneminden bahsederler.. İşte tam burada Moliere doğru söyler: Bilgili bir aptal bilgisiz bir aptaldan daha aptaldır....

En azından kategorizasyonda en altta değilsin...

Sevgi ve içtenlikle....